

Disperarea unui mesager autentic

Duminică, 9 aprilie 2006

Gili Cârstea

Deși pentru contemporani profetul Ieremia era un fundamentalist fanatic, un dizident slobod la gură și lipsit de răbdarea sfinților, noi îl descoperim moderat, sensibil, ancorat în realitate și împovărat până la disperare de misiunea de a fi un profet al pierzării.

Cum este posibil să avem așa păreri divergente?

Ieremia era un membru obișnuit al poporului sfânt. Nu avea nicio nemulțumire personală. Nu era împotriva conducerii. Nu râvnea la vreo slujbă importantă pe la curte. Crescuse în mijlocul unui popor idolatru, dar care pretindea o mare sfințenie. Nu, Ieremia nu fusese crescut într-o eprubetă, departe de credințele, practicile și obiceiurile fraților lui; era trup din trupul lor, vedea lucrurile ca toți ceilalți și nutrea aceleași aspirații de mărire națională. El chiar a fost surprins de chemarea de a fi un mesager al lui Dumnezeu, și a avut reținerea de bun-simț absolut necesară în asemenea cazuri. Dar nu a putut să se împotrivescă însărcinării divine, chiar dacă aceasta l-a dus în situații periculoase și chiar disperate.

Ieremia nu și-a luat în primire sarcina de a fi reprezentantul opoziției cu ușurință sau naivitate. Citise și el Moise și cunoștea bine istoria și destinul măreț al poporului său. El nu era trimis la păgâni, o misiune clară și relativ ușoară, căci acestora le-ar fi putut spune fără prea mare chin că trăiesc în idolatrie, că se închină lui Baal și că urmează să vină prăpădul peste ei. Dar cum să te duci la poporul ales al lui Dumnezeu și să îi spui că „se lasă dus în necurmăte rătăcirii” și că zidește un zid pe care profeții îl tencuiesc cu ipsos? Cum să te duci să spui că aleșii Domnului „leagă în chip ușuratic” rana fiicei poporului lui Dumnezeu?

El cunoștea bine profeția lui Balaam, și înțelegea perfect că din poporul acesta Dumnezeu va ridica „o stea” pentru salvarea omenirii. Mesia se va ivi în mijlocul acestui popor binecuvântat, ales de Dumnezeu să fie lumina neamurilor. Conform acelei profeții, poporul său era de neblestemat, el trăind „deoparte” și nefăcând parte dintre neamuri. Ieremia nu trata cu ușurință aceste credințe profunde ale poporului său, și de aici chinul cumplit de a rosti cuvintele din partea Domnului. Iată ce spunea el despre suferința imensă pe care i-a adus-o rolul ingrat de mesager al Domnului:

„În fiecare zi sunt o pricină de răs, toată lumea își bate joc de mine. Căci ori de câte ori vorbesc, trebuie să strig: ‚Silnicie și apăsare!’ Așa încât cuvântul Domnului îmi aduce numai ocară și batjocură toată ziua” (Ier 20:7-8).

Cumplit. Omul care astăzi este un profet onorat, iar scrierile lui fac parte din Sfânta Scriptură, în generația lui era bătaia de joc a tuturor. Un gând care ar trebui să ne facă să ne întrebăm cum tratăm și noi pe cei care strigă astăzi „silnicie și apăsare.”

Nu cred că există sarcină mai complicată decât să strigi „silnicie și apăsare” în urechile unui popor despre care știi sigur că este biserica adevărată. Și nu cred că există poziție mai periculoasă ca un popor care este cu adevărat biserica lui Dumnezeu să batjocorească pe membrii ei care avertizează că lucrurile nu merg bine.

Și Ieremia continuă să-și strige durerea: „Blestemată să fie ziua când m-am născut! Ziua în care m-a născut mama, să nu fie binecuvântată! Blestemat să fie omul care a adus vestea aceasta tatălui meu: ‚Ți s-a născut un copil de parte bărbătească’ și l-a umplut de bucurie cu ea! Omul acela să ajungă ca cetățile pe care le-a nimicit Domnul fără milă! Să audă gemete dimineața, și strigăte de război la amiază! De ce n-am fost omorât în pântecul mamei, ca să-mi fi fost ea mormântul meu! De ce n-a rămas ea veșnic însărcinată cu mine? Pentru ce am ieșit din pântecul mamei ca să văd numai suferință și durere, și să-mi isprăvesc zilele în rușine?” (Ier 20:14-18).

Sigur că s-a gândit și el să abandoneze misiunea: „Dacă zic: ‚Nu voi mai pomeni de El, și nu voi mai vorbi în Numele Lui!’ iată că în inima mea este ca un foc mistuitor, închis în oasele mele. Caut să-l opresc, dar nu pot. Căci aud vorbele rele ale multora, spaima care domnește împrejur. ‚Învinuiți-l!’ strigă ei ‚haidem să-l învinuim!’ Toți cei ce trăiau în pace cu mine, pândesc să vadă dacă mă clatin, și zic: ‚Poate că se va lăsa prins, vom pune mâna pe el, și ne vom răzbuna pe el!’” (Ier 20:9.10).

Aceste destăinuiți ne ajută să înțelegem suferința pe care o poate încerca omul pe care Dumnezeu îl cheamă alături să poarte poverile unui popor ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol.

Laodicea noastră suferă de aceleași nostalgii infantile ca și Israelul vremii lui Ieremia. Visează la grandoare națională și așteaptă aprecierea lumii, sperând să le obțină pe aceleași căi, în timp ce sfidează evaluarea Martorului Credincios și soluția oferită de El.

În această vreme a sfârșitului, când ni s-a spus clar că Dumnezeu va proceda „foarte diferit de ordinea firească a lucrurilor, și pe o cale care va fi contrară planurilor omenești;” când am fost avertizați că „Domnul va face în zilele noastre o lucrare pe care puțini o anticipează,” alegând „oameni care sunt pregătiți mai degrabă de ungerea Duhului Sfânt decât de instituțiile științifice,” nu ar fi înțelept din partea noastră să nu repetăm greșelile casei regale a lui Israel din timpul lui Ieremia?

De ce să împovărăm inutil inima lui Dumnezeu, batjocorind oamenii pe care El îi alege, deși aceștia vor străluci odată „ca stelele”?